

Sygn. akt *XVII AmE 68/16*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 21 września 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) **spółki akcyjnej w upadłości w K.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o cofnięcie koncesji

na skutek odwołania (...) spółki akcyjnej w upadłości w K. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 16 listopada 2015 r. Nr (...)D./ (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od (...) spółki akcyjnej w upadłości w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 1 440,00 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt *XVII AmE 68/16*

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 listopada 2015 roku nr (...)D./ (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 41 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 30 ust. 1 i art. 50 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 ze zm.) (dalej: p.e.) oraz w związku z art. 58 ust. 1 pkt 2 ustawy z 2 lipca 2014 roku o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2013 r., poz. 672 z zm.) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 213, poz. 267 z zm.,) postanowił cofnąć z urzędu koncesję na obrót energią elektryczną, udzieloną przedsiębiorcy (...) spółka akcyjna w K., decyzją z 11 lipca 2007 roku NR (...) z późniejszymi zmianami (decyzja k.12-13 akt adm.).

Od powyższej decyzji (...) spółka akcyjna (dalej powódka) złożyła odwołanie, w którym wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz wstrzymanie jej wykonania do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie. Zaskarżonemu decyzji zarzuciła:

1. naruszenie art. 87, 272 i 299 ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze poprzez ich niezastosowanie,
2. naruszenie art. 7, 77 § 1 i 80 k.p.a. poprzez brak wyczerpującego rozpatrzenia całego materiału dowodowego zebranego w sprawie, dowolną ocenę materiału dowodowego polegającą na przyjęciu, że przedsiębiorca zobowiązany był do uiszczania corocznych opłat zgodnie z art. 34 ust. 1 p.e. (odwołanie k.6-9).

W odpowiedzi Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (odpowiedź na odwołanie k. 36-37).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa URE z 11 lipca 2007 r. nr (...) z późniejszymi zmianami, (...) spółka akcyjna w K. uzyskała koncesję na obrót energią elektryczną na okres do 15 lipca 2017 roku (okoliczność bezsporna).

Zgodnie z warunkiem 2.1.1. Koncesji powódka była zobowiązana do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie – prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych.

Zgodnie z przepisem art. 34 ust. 1 p.e. przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja, wnoszą coroczne opłaty do budżetu państwa, które obciążają koszty ich działalności.

Stosownie do powyższego przepisu powódka zobowiązana była bez wezwania Prezesa URE do obliczania opłaty koncesyjnej oraz jej uiszczania w terminie do 31 marca każdego roku. Powódka nie wykonała ciężącego na niej obowiązku w latach 2014 i 2015 (okoliczność bezsporna).

Mając na uwadze powyższe, Prezes URE stwierdził, że powódka dopuściła się rażącego naruszenia warunku 2.1.1. udzielonej koncesji na obrót energią elektryczną i wszczął z urzędu postępowanie w sprawie cofnięcia koncesji na obrót energią elektryczną i zobowiązał powódkę do zajęcia stanowiska w sprawie w terminie 7 dni od daty otrzymania zawiadomienia (zawiadomienie z 18/05/2015 r. k.6 akt adm.).

W odpowiedzi, powódka wyjaśniła, że opłaty koncesyjne nie zostały uiszczone, gdyż wznowiała postępowanie układowe zawisłe przed Sądem Rejonowym w Katowicach X Wydział Gospodarczy i oczekuje decyzji Sądu. Dodała, że nie prowadzi działalności w zakresie obrotu energią elektryczną, a jedynie administruje pozostałym majątkiem (pismo z 02/09/2015 r. k. 8 akt adm.).

W dniu 3 kwietnia 2013 roku powódka złożyła do Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach X Wydział Gospodarczy wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu. Postanowieniem z 4 września 2013 roku ogłoszono upadłość powódki z możliwością zawarcia układu i zatwierdzono układ na wstępnym zgromadzeniu wierzycieli (sygn. akt X GU75/13/10). Po uprawomocnieniu się postanowienia, postanowieniem z 22 października 2013 roku stwierdzono zakończenie postępowania upadłościowego (sygn. akt X GUp36/13/10). Następnie wpłynęły wnioski wierzycieli o uchylenie układu. Postanowieniem z 31 maja 2016 roku Sąd uchylił układ zatwierdzony postanowieniem z 4 września 2013 roku i otworzył postępowanie upadłościowe zakończone postanowieniem z 4 września 2013 roku, a następnie umorzył postępowanie upadłościowe (sygn. akt X GUu 14/14/9). W wyniku rozpoznania zażalenia Sąd Okręgowy w Katowicach uchylił postanowienie w zakresie umorzenia postępowania upadłościowego i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Po ponownym rozpoznaniu sprawy, postanowieniem z 8 lutego 2018 roku Sąd umorzył postępowanie upadłościowe (sygn. akt X GUu 4/17/5), jednakże z uwagi na złożenie zażalenia na to postanowienie, do dnia 29 sierpnia 2018 roku nie było ono prawomocne (pismo Sądu Rejonowego Katowice - Wschód w Katowicach X Wydział Gospodarczy k.72-73).

16 listopada 2015 roku Prezes URE wydał zaskarżoną decyzję (k.12-13).

Powyżej opisany stan faktyczny nie był między stronami sporny i został ustalony w oparciu o wyżej przywołane dowody, zgromadzone w toku postępowania administracyjnego i sądowego. Dowody te nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiarygodności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy odnieść się do kwestii procesowych. Otóż zgodnie z przepisem art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd zawiesza postępowanie w sprawie, jeżeli postępowanie dotyczy masy upadłości, masy układowej lub masy sanacyjnej i ogłoszono upadłość lub wszczęto wtórne postępowanie upadłościowe albo ustanowiono zarządcę w postępowaniu restrukturyzacyjnym.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach postanowieniem z 31 maja 2016 roku Sąd uchylił układ zatwierdzony postanowieniem z 4 września 2013 roku, utworzył postępowanie upadłościowe, które następnie umorzył. Jednakże do chwili rozpoznania odwołania postanowienie o umorzeniu postępowania upadłościowego nie było prawomocne.

W tej sytuacji Sąd był zobowiązany do ustalenia, czy postępowanie dotyczy masy upadłości, gdyż udzielenie odpowiedzi twierdzącej wiązałoby się z koniecznością zawieszenia postępowania w sprawie.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa upadłościowego masa upadłości to majątek należący do upadłego w dniu ogłoszenia upadłości oraz nabyty przez upadłego w toku postępowania upadłościowego, z wyjątkami określonymi w art. 63–67a pr. up. (art. 62 pr. up.).

Zawieszenie odnosi się jednak tylko do tego postępowania, w którym spór dotyczy masy upadłości. W doktrynie uważa się, że przez postępowanie dotyczące masy upadłości należy rozumieć wszelkie postępowania cywilne (procesowe i nieprocesowe) oraz administracyjne, które mogą wywrzeć wpływ na stan masy upadłości.

Przedmiotem niniejszego postępowania jest rozpoznanie odwołania powódki od decyzji Prezesa URE o cofnięciu koncesji na obrót energią elektryczną, która to koncesja wygasła 16 lipca 2017 roku.

W ocenie Sądu, spór nie dotyczy masy upadłości, gdyż w żaden sposób nie wywrze wpływu na jej stan.

Wobec powyższego Sąd nie znalazł podstaw do zawieszenia postępowania. Przechodząc do meritum sporu, należy stwierdzić, że odwołanie podlega oddaleniu z poniższych powodów.

Stosownie do przepisu art. 41 ust. 3 p.e. Prezes URE cofa koncesję albo zmienia jej zakres w przypadkach określonych w art. 58 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 58 ust. 2 o swobodzie działalności gospodarczej organ koncesyjny cofa koncesję albo zmienia jej zakres w przypadku, gdy przedsiębiorca:

- 1) rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa;
- 2) w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją.

W udzielonej powódce koncesji została ona zobowiązana do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie – Prawo energetyczne, tymczasem zgodnie z przepisami tej ustawy, przedsiębiorca energetyczny, którym powódka niewątpliwie wówczas była, wноси coroczne opłaty do budżetu państwa, które obciążają koszty jego działalności. Sposób ustalenia wysokości opłat corocznych określało Rozporządzenie Rady Ministrów z 5 maja 1998 roku w sprawie wysokości i sposobu pobierania przez Prezesa Regulacji Energetyki

corocznych opłat wnoszonych przez przedsiębiorstwa energetyczne, którym została udzielona koncesja (Dz. U. z 1998 r., Nr 60, poz. 387 z zm.).

Powódka nie kwestionowała faktu, iż za lata 2014-2015 nie uiściła opłat koncesyjnych, wskazywała jedynie, że nie mogła tego uczynić z uwagi na wydanie w dniu 4 września 2013 roku postanowienia o ogłoszeniu upadłości z możliwością zawarcia układu i zatwierdzeniem układu. Stosownie do przepisu art. 272 prawa upadłościowego i naprawczego układem obejmuje się wszystkie wierzytelności w stosunku do upadłego powstałe przed dniem ogłoszenia upadłości, łącznie z wierzytelnościami zabezpieczonymi przez przeniesienie na zabezpieczenie własności rzeczy, wierzytelności lub innego prawa. Z kolei zgodnie z przepisem art. 87 prawa upadłościowego i naprawczego od dnia ogłoszenia upadłości z możliwością zawarcia układu upadły nie może spełniać świadczeń wynikających z wierzytelności, które z mocy prawa są objęte układem.

Nie można zgodzić się z powyższymi twierdzeniami powódki, ponieważ jak słusznie zauważył Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie, wierzytelności z tytułu opłat koncesyjnych za lata 2014-2015 powstały po dniu zawarcia układu, a zatem nie były one objęte układem, tym samym powódka nie tylko była uprawniona, ale i zobowiązana do ich uiszczenia w ustawowym terminie.

Zgodnie bowiem z wówczas obowiązującym przepisem art. 272 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego „Układ obejmuje wierzytelności powstałe przed dniem ogłoszenia upadłości dłużnika.”.

Układ wiąże wszystkich wierzycieli, których wierzytelności według ustawy objęte są układem, choćby nie zostały umieszczone na liście. Układ nie wiąże wierzycieli, których upadły umyślnie nie ujawnił i którzy w postępowaniu nie uczestniczyli (art. 290 pr. upadł. i napr.).

Po zakończeniu postępowania upadły odzyskuje prawo do władania i zarządzania swoim majątkiem w takim zakresie, w jakim wynika to z treści układu (art. 292 pr. Upad. I napr.).

Postanowieniem z 4 września 2013 roku Sąd zatwierdził układ, a następnie postanowieniem z 22 października 2013 roku stwierdził zakończenie postępowania upadłościowego. Zatem od 4 września 2013 roku powódka mogła swobodnie rozporządzać swoim majątkiem nie objętym układem, a tym samym uiścić opłatę koncesyjną za kolejne lata, która nie była objęta układem.

Reasumując, decyzja Prezesa URE o cofnięciu powódce koncesji na obrót energią elektryczną, wobec rażącego naruszenia warunków koncesji, poprzez nie uiszczenia corocznej opłaty, o której mowa w art. 34 ust. 1 p.e. w 2014 i 2015 roku była uzasadniona.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należy stwierdzić, że zarzuty powódki, dotyczące naruszenia wskazanych w odwołaniu przepisów prawa nie zasługiwały na uwzględnienie i dlatego Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Z uwagi na oddalenie odwołania w całości, powódkę należało uznać za stronę, która przegrała proces i zasądzić od niej na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu. Na powyższe koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 1 440,00 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz.1804).

SSO Anna Maria Kowalik